ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΝΑΧΑΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο)

«Τὸ πρῶτο βιβλίο ποὺ εἶδα στὰ χέρια τῆς Ἑβραιοπούλας ἦταν ὁ «Βέρθερος» σὲ Ἰταλικὴ μετάφραση. Ἡ Ναχαμὰ ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαὶζ-λόγκ, κάτω ἀπὸ μιὰ βαθύσκιωτη μουριὰ τῆς αὐλῆς, καὶ φαινότανε συνεπαρμένη ἀπὸ τὶς ἀπελπισίες τοῦ Γκαιτικοῦ ἥρωα.

— Ἐπικίνδυνο βιβλίο διαβάζεις, Ναχαμά! Ξέρεις πόσοι αὐτοχτόνησαν ἐξ αἰτίας του;

Ἡ γλυκειὰ Ἑβραιοπεῦλα ἔκλεισε τὸ βιβλίο καὶ μὲ κοίταξε μὲ τὰ αἰνιγματώδη μάτια της. Ἔπειτα, μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀπάθεια, μοῦ εἶπε:

— Δὲν τὄχω καθόλου σκοπό... Ἐγὼ θὰ πεθάνω ἀπὸ γεράματα... Μοῦ ἀρέσει ἡ ζωή...

Καὶ βυθίστηκε πάλι στὸ διάβασμα.

Ἕνα βράδυ,—ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μηνῶν φλερτάρισμα, γλυκοκουβεντοῦλες καὶ ἀψιμαχίες—καθὼς γύρισα στὸ σπίτι, τὴν εὕρηκα ξαπλωμένη στὴν αἰώνια της σαὶζ-λόγκ... Βραδειὰ καλοκαιριάτικη, φεγγάρι, ἀπανεμιά. Ἡ Ναχαμὰ εἶχε κουραστεῖ νὰ ὀνειροπολῆ. Κρατοῦσε τὴν κιθάρα στὴν ἀγκαλιά της. Μοῦ εἶπε πὼς ἀπόψε ἤτανε μονάχη. Οἱ γέροι της εἶχαν πάει στὸ σπίτι κάποιου Ἑβραίου, ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του, μὰ αὐτὴ δὲ θέλησε νὰ τοὺς συντροφέψη σὲ μιὰ τέτοια θλιβερὴ ἐπίσκεψη.

— Οὔφ! δὲ μ' ἀρέσουν οἱ πεθαμένοι, εἶπε.

Κοντά της ἤτανε μιὰ χαμηλὴ κορέκλα. Ἐκάθησα... Ἦταν φανερὸ πὼς ἀπόψε ἡ Ναχαμὰ δὲν εἶχε καθόλου κέφι... Τῆς εἶπα ἕνα σωρὸ ἀνοησίες, ποὺ τὶς ἄκουγε χωρὶς ν' ἀπαντᾶ. Ἄφηνε τὸ χεράκι της μέσα στὸ δικό μου, χωρὶς νὰ τὸ ἀποτραβᾶ. Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴ στάση της, ἔσκυψα καὶ τὴ φίλησα στὴ ρίζα τοῦ αὐτιοῦ!... Ἡ Ναχαμὰ ἦταν πολὺ καλόβουλη ἀπόψε. Δὲν ἤξερα ποῦ ν' ἀποδώσω τὴ μεταβολή της αὐτή, ὅταν ἐκείνη, γυρίζοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ κοιτάζοντάς με κατάματα, μοῦ εἶπε:

— Ξέρεις κάτι;... Μὲ ἀραβωνιάζουν!

— Σὲ ἀραβωνιάζουν! Σαβαώθ!... Καὶ μὲ ποιόν;

— Μ' ἕνα δικό μας... Ἀπὸ τὴ Σαλονίκη. Μανασσῆ τόνε λένε. Ἕνα σαράφη.

Καὶ ἡ Ναχαμὰ ἀναστέναξε.

Νὰ πάρη ἡ ὀργὴ ὅλους τοὺς Μανασσῆδες τοῦ κόσμου! Ἤξερα πὼς ἡ Ναχαμὰ ἦταν ὀρφανή. Εἶχε χάσει ἀπὸ μικρὴ τὴ μάνα της κ' ἔτσι ὁ πατέρας της —γυιὸς τοῦ γέρο-Ἐλεάζαρ—τὴν εἶχε παραδώσει στοὺς γονεῖς του νὰ τὴν ἀνατρέφοιν, κι' αὐτὸς ἐγύριζε τὶς ἐπαρχίες (γυαλικὰ καὶ μαστραπάδες), μὰ νὰ τώρα ποὺ περνῶντας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη βρῆκε καὶ γαμπρὸ γιὰ τὴν κόρη του!

— Νὰ σὲ παντρέψοιν;! Ἀπὸ τόσο μικρή, Ναχαμά;... Κρῖμα!... Καὶ σὺ τί λές; Θέλεις; τὴ ρώτησα.

Λοιπὸν ἡ Ναχαμὰ δὲν ἤθελε καθόλου νὰ μπῆ στὰ βάσανα. Αὐτὰ δὲν γίνονται! Δὲν πρέπει νὰ γίνωνται! Ἐν πρώτοις, πῶς Κερκυραία κ' Ἑβραιοπούλα αὐτή, θἄπαιρνε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτέ της, ποὺ τῆς τὸν ἐψώνισε στὸ παζάρι ὁ πατέρας της, σὰν νὰ ἦταν κανένα ζευγάρι πασουμάκια; Κ' ἔπειτα... ἔπειπειτα ἡ Ναχαμὰ μοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἄφησε τὸ κεφάλι της νὰ πέση ἐρωτικὰ στὸν ὦμο μου... Ἡ νύχτα ἐστάλαζε τὰ μυστικά της φίλτρα ἀπὸ τὸν καταξάστερο οὐρανό. Ἕνα τριζόνι ἔτριζε καλῶντας τὴν τριζόνα του «πρὸς φιλότητα καὶ εὐνήν», σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς... Τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς ἀναρριγοῦσαν τώρα ἀπὸ πανάλαφρο ἀεράκι. Ἕνα μυστικὸ ἀνατρίχιασμα περνοῦσε ὅλη τὴ Δημιουργία. Καὶ ἀπὸ τὶς μποῦκλες τῆς Ναχαμᾶς ἔβγαινε ἀπόψε ὄχι τὸ συνηθισμένο της τρεφὴ ἰνκαρνά, ἀλλὰ ἕν' ἄλλο ἄρωμα, πολὺ ἀβρότερο, ποὺ τῆς τὄχε στείλει κι' αὐτὸ ὁ μπαμπάκας της μὲ ἄλλο δῶρα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη...

Ἀπὸ τὴ βραδειὰ ἐκείνη οἱ τρόποι τῆς Ἑβραιοπούλας σὲ μένα πῆραν ἄλλη τροπή. (— «Καλαμποῦρι εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, Κώστα;» ρώτησε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα. «— Καλαμποῦρι!», ἀπάντησε ἁ Κώστας χωρὶς ντροπή, καὶ ἐξακολούθησε τὴν ἱστορία του:)

«Ἀπὸ τὴ βραδειὰ ἐκείνη ἡ Ναχαμὰ μοῦ γίνηκε πιὸ τρυφερή, λιγώτερο ἐπιφυλακτική.

— Πρόσεξε καλά, Ναχαμάκα! τῆς ἔλεγα, θὰ μᾶς νοιώσοιν οἱ γέροι καὶ θὰ μοῦ δώσοιν ξυστρὶ ἀπὸ τὸ σπίτι!... Ναχαμάκα, μὴ μὲ τσιμπᾶς στὸ μπράτσο, ὅταν κουβεντιάζω μὲ τὸν παπποῦ σου καὶ σὺ κάνεις πὼς περνᾶς τάχα ἀδιάφορη ἀπὸ κοντά μου... Ναχαμάκα, θὰν τὰ μάθη ὁ ἀρραβωνιαστικός σου καὶ...

Ἔ, λοιπὸν τότε ἦταν ποὺ ἡ Ναχαμὰ ἐσκύλιαζε. Τραβιότανε μέσα κ' ἔστηνε καυγᾶ μὲ τοὺς γέρους. Τἄλεγαν Ἱσπανοεβραΐκα, μὰ ἐγὼ ἀπὸ τὸν τόνο μάντευα τὸ νόημά τους: «—Νὰ τὸ γράψετε τοῦ μπαμπᾶ! Ἐγὼ δὲν τὸν παίρνω, τὸ σκυλόμουτρο, τὸ γρουσούζη!... Ἂς πάρη τὴν ξαδέρφη μου τὴ Ραχήλ, ἂς πάρη τὴ Λεία, ἂς πάρη τὴ Μαλέβ!... Ἐγὼ δὲν παντρεύομαι!.. Δὲν τόνε θέλω!.. Θέλω νὰ πεθάνω!...» Καὶ τὴν ἔπιαναν κἄτι πεισματάρικα κλάματα, ὑστερικά, ποὺ ἦταν ἀβάσταχτα... Ὡς ποὺ στὸ τέλος ἡ γριὰ ἔπαιρνε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ βρωμισοῦχο, τῆς ἔδινε μιὰ κουταλιὰ καὶ ἡ Ναχαμάκα γινότανε ἥσυχη σὰν ἀρνάκι.

Μιὰ μέρα κουβεντιάζαμε στὸ χῶλ μὲ τὸ γέρο Ἐλεάζαρ. Ὁ ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης μοῦ ἐξηγεῦσε τί ἦταν ἡ «Μεζουζά», τὸ μικρὸ ἐκεῖνο γυαλένιο σωληνάριο, ποὺ τὄβλεπα τόσον καιρὸ καρφωμένο λοξὰ σὲ ὅλες τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὴ δική μου. Μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ἐκεῖνο τὸ χαρτάκι ποὺ εἶχε μέσα τὸ σωληνάριο, ἦταν περγαμηνὴ μὲ σύντομα ρητὰ ἀπὸ τὴν «Πεντάτευχο» γιὰ τὴν Ἔξοδο τῆς Αἰγύπτου, ἢ ὁ Δεκάλογος τοῦ Μωϋσέως. Κι' ἦταν ὅλα γραμμένα χωρὶς φωνήεντα—μόνο μὲ τὰ σύμφωνα.

— Κι' αὐτὴ ἡ λέξη ποὺ φαίνεται, τί λέει; ρώτησα τὸ γέρο.

— Σαντάϊγ. Παντοδύναμος!

Ἡ Ναχαμὰ καθότανε κάτω ἀπὸ τὴ μουριὰ μελαγχολικὴ...

Κείνη τὴ στιγμὴ ἐσήμανε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ἦταν ὁ γραμματοκομιστής. Ὁ γέρος εἶχε γράμμα ἀπὸ τὸ γυιό του, τὸν Ἀαρών. Τὴ φορὰ αὐτὴ τοῦ ἔστελνε καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ Μανασσῆ, τοῦ γαμποῦ!... Ὁ γέρος μοῦ τὴν ἔδειξε μὲ καμάρι.

— Κοίτα, ἀφέντη, τί ὤμορφος νέος!

Ἀλήθεια, δὲν ἦταν ἄσκημος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Μανασσῆς, τουλάχιστον ὅπως τὸν ἔδειχνε ἡ φωτογραφία. Συμπαθητικὸ πρόσωπο, μὲ γενάκια, ποὺ θὰ ἦταν ξανθά, μὲ κἄτι μάτια ἀγαθά, προβατίσια, λιγάκι παράξενα, ποὺ κοίταζαν ἥμερα, σὰ νἄλεγαν: «— Μὰ γιατί, Ναχαμά, ἀφοῦ σοῦ ὑπάσχομαι νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη σὰν τὴ Σάρα;...»

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ γαμπρούς μας; μὲ ρώτησε ὁ γέρος.

— Τὰ μάτια του... Μοῦ κάνοιν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση τὰ μάτια του. Ἥμερα, μὰ ἀλλόκοτα... Νά, οἀ νὰ μὴν ἔχουν ζωή.

Καὶ τοῦ ξανάδωσα τὴ φωτογραφία. Ὁ γέρος κἄτι θέλησε νὰ πῆ γιὰ τὰ μάτια τοῦ Μανασσῆ, μὰ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ γριά του τὸν εἰδοποίησε πὼς «ἤρχε ἡ Ρεβέκκα τοῦ Φαρὲς μὲ μιὰ χήνα γιὰ σφάξιμο» καὶ ὁ Ἐλεάζαρ πῆγε νὰ πάρη τὰ μαχαίρια του...

***

— Λοιπόν, φίλοι μου, ἐσυνέχι-

σε ὁ Κώστας, μιὰ φορὰ ποὺ ἡ Ναχαμὰ ἦταν ταγμένη, ἀρραβωνιασμένη νὰ ποῦμε, σκέφθηκα πὼς δὲν ἤταν σωστὸ νὰ ἐξακολουθήσω μιὰ σχέση ποὺ μποροῦσε νὰ βγῇ κ' ἐπικίνδυνη, τοὐλάχιστον γιὰ κείνη... Δὲν ξέρω τί νοστιμεύτηκε ἀπὸ μένανε, μὰ τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ἡ καϋμένη ἡ Ἑβραιοποῦλα ἦταν τσιμπημένη λιγάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ βρεθήκαμε μόνοι, τῆς τόπα καθαρά : «—Ναχαμίτσα, νὰ κόψουμε τὴν κλωστή...» Μὲ κοίταξε κατάπληχτη : «—Γιατί ;» «—Μά... δὲν κάνει... Ἔπειτα, ἐσὺ τώρα εἶσαι ἀρραβωνιασμένη...» Ἡ Ναχαμίτσα ἔπεσε στὸν καναπὲ κι' ἄρχισε τὰ κλάματα. Φοβήθηκα πὼς θἀρχόταν ἡ γιαγιά της. Μὰ κείνη, ἀνάμεσα στὰ δάκρυα, μοῦ εἶπε : «—Δὲν εἶνε καινεὶς στὸ σπίτι... λείπουν...» Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν παρηγόρησα ὅπως μπόρεσα. Μὰ τὴ νύχτα, σὰν ἔμεινα μόνος, συλλογίστηκα καλύτερα καὶ ἀποφάσισα νὰ κρατήσω ἄλλη ταχτική. Θὰ τῆς φερνόμουν ψυχρά, ὥς ποὺ στὸ τέλος θὰ βαρυέστιζε καὶ θὰ μὲ παρατοῦσε. Ἄλλωστε, ἦταν καιρὸς νὰ στρωθῶ στὴ μελέτη, γιατὶ κόντευαν καὶ οἱ ἐξετάσεις...

Ἔτσι πέρασαν δυὸ μέρες. Τὴν τρίτη, ἐκεῖ ποὺ καταγινόμουν μὲ κάποιο πρόβλημα «Ἀντιστάσεως τῆς Ὕλης» καὶ ἤμουν βυθισμένος στὴ μελέτη, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούω ἐλαφρὸ θόρυβο. Γυρίζω τὸ κεφάλι καὶ βλέπω ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα καὶ στὸ πρεβάζι της ἀκουμπισμένη τὴ Ναχαμά. Εἶχε τὸ πιὸ παραπονιάρικο ὕφος τοῦ κόσμου. Ἀργὰ καὶ σιγαλὰ εἶπε μερικοὺς στίχους ἀπὸ ἕνα λαϊκὸ Ἑλληνοεβραϊκο τραγοῦδι, ποὺ εἶνε σὰν προσευχὴ στὸ Θεὸ ὅλων τῶν ἀνθρώπων :

Κοίταξε ἀπὸ τὰ οὐράνια,
Ἀλεημονήσου τὴν ἀρφάνεια,
Καὶ — ἐλ χαῖ ραχμάν, μέλεχ νεεμὰν —
Χτύπησε τὴν περηφάνεια !

Γιὰ τὴ δική μου τὴν περηφάνεια παραπονιόταν στὸν Ἰεχωβᾶ ἡ ὥμορφη κοπέλλα μὲ τὰ μυρωμένα μαῦρα μαλλιά, ποὺ τῆς κορνιζάριζαν τόσο γραφικὰ τὸ μελαχροινὸ προσωπάκι !... Γιὰ μένα εἶχε πάρει τὴ στάσι αὐτὴ τῆς ντολορόζας, ποὺ ἤταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, σπαραγμὸς καρδιᾶς !... Πέταξα τὸ βιβλίο στὴν ἄκρη καὶ ὥρμησα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἔ, τελείωσε ! Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ξεφύγω ἀπ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα... Λοιπόν, ἄς γινότανε, ὅ,τι γινότανε ! Ἄς πήγαινε στὸ διάβολο καὶ ὁ Μανασσῆς καὶ ὅλοι οἱ σαράφηδες τοῦ κόσμου, φτάνει νά...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε θόρυβος κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου, ποὺ ἔβλεπαν στὴν αὐλή. Στήλωσα τ' αὐτί...

— Δὲν εἶνε τίποτα, εἶπε ἡ Ναχαμά. Ὁ παπποῦς θὰ γύρισε κα θὰ σφάξῃ καμμιὰ κόττα.

Ἄχ, ἐκεῖνα τὰ λεπίδια τοῦ Ἑβραίου ! Πῶς μοῦ κόβανε κάθε φορὰ τὸ κέφι...

* * *

— Ἔτσι λοιπόν, ποὺ λέτε, κυλοῦσε γλυκὰ καὶ ὡραῖα ὁ καιρὸς καὶ τὸ ἐρωτικό μας καράβι πήγαινε πρίμα στὴ θάλασσα τῆς εὐτυχίας...

— Μὰ καλά, βρὲ Κώστα, τὸν διέκοψε κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα, οἱ γέροι δὲ βλέπανε τίποτα ;

— Ξέρω κ' ἐγώ ; Νὰ ποὺ δὲ βλέπανε... Ἔπειτα τὴν εἴχανε τόσο χαϊδεμένη τὴ Ναχαμά τους... Ἄξαφνα, ἐν' ἀπόγιομα, χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας καὶ ἀκούγεται ἕνας σαματᾶς, ἕνα κακό !... Σκιμμένες ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ Ναχαμὰ καὶ ἡ γιαγιά της φωνάζανε στὴ γλῶσσα τους καὶ χειρονομοῦσαν. Ὁ γέρος ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο εἶδα ν' ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα δυὸ καινούργια πρόσωπα : Ἕνας μισόκοπος, κοντόχοντρος, μὲ κοιλιά, κ' ἕνας νέος. Ὁ δεύτερος εἶχε ξανθιὰ γενάκια καὶ χρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι μιὰ βαλίτσα καὶ μὲ τ' ἄλλο ἕνα μουσικὸ ὄργανο, κάτι σὰ μεγάλο μαντολίνο, σὰ μπουζοῦκι, νὰ ποῦμε. (Ἀργότερα ἔμαθα πὼς τ' ὄργανο αὐτὸ λεγότανε ο ὔ τι.)

— Ὁ γυιός μου ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ γαμπρός μας ! μὲ ἐπληροφόρησε ὁ γέρο Ἐλεάζαρ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων ! Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ναχαμᾶς ! Ἴδιος ὅπως τὸν ἔβλεχνε ἡ φωτογραφία. Μὰ τώρα ἔβλεπα καὶ τὸ κορμί του. Ὁ κακομοίρης ! Ἦταν ἕνα ψίχουλο, ἕνας λειψὸς ἄνθρωπος, κοντός, λιγάκι κοσμεύρης, ἀλαφροπερπάτητος, σιγομίλητος, μιὰ ἰδέα ἀνθρώπου... Καθὼς μοῦ τὸν ἐσύστησαν καὶ μὲ κοίταξε κατὰ πρόσωπο, ἐπρόσεξα ἰδιαιτέρως τὰ μάτια του... Λοιπόν, εἶπα μέσα μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὰ μάτια ἐκεῖνα φαινόνταν σὰν νὰ μὴν εἶχαν ζωή. Καὶ καθὼς τὸν εἶδα νὰ μακραίνῃ χλομός, σκιφτός, ἀλαφρὸς στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ, στὰ δωμάτια τῶν γέρων, λυπήθηκα κατάκαρδα τὴν καϋμένη τὴ Ναχαμά...

* * *

Ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα ἄρχισε ἡ γκρίνια τῶν γέρων καὶ τοῦ γυιοῦ τους.

Ὁ Ἀαρὼν ἤθελε νὰ γίνῃ τὸ θέλημά του. Κόρη του ἤταν ἡ Ναχαμά. Μὰ τὴν ἔδινε σὲ ὅποιον ἤθελε αὐτός ! Νὰ μιὰ λογική, ποὺ, καθὼς βλέπετε, δὲν εἶνε μόνο τῶν χριστιανῶν. Ὁ Μανασσῆς—ἔλεγε ὁ μέλλων πεθερός του—ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, εἶχε σαράφικο στὸ καλύτερο τρισέκι τῆς Σαλονίκης, λοιπόν... λοιπὸν τὸν κακό της τὸν καιρό ! Θἄπαιρνε τὸ Μανασσῆ. Νά, αὐτὸν ἐκεῖ ! Ἦτανε γνωστικὸς ἄνθρωπος, τοῦ σπιτιοῦ, ἤξερε μάλιστα καὶ τὸ οὔτι. Ἕνα ὄργανο φίνο. Βάρα το, Μανασσῆ, ν' ἀκούσουμε... Τί ; Ντρέπεσα τώρα ;...

Καὶ ὁ Μανασσῆς, χαμηλώνοντας τὰ μάτια, ἐκούρντισε τὸ οὔτι του καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα μελαγχολικὸ σκοπό, σιγοτραγουδῶντας ἀκατανόητα λόγια, ποὺ φαινόντανε σὰν ψαλμός...

Ἡ Ναχαμὰ εἶχε γίνει ἄφαντη.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθα ὅτι ὁ Μανασσῆς ὑπέφερε ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε πὼς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς τὸ εἶχε πεῖ στὸν Ἀαρόν. Παραπονιότανε πὼς μιὰ θολούρα κατέβαινε, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ τοῦ θάμπωνε τὸν κόσμο. Κ' ἐπειδὴ εἶχε ἀπελπιστεῖ, ἔλεγε, ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τῆς Σαλονίκης, ἤρθε στὴν Ἀθήνα νὰ ἰδῇ γιατριὰ καὶ .. νὰ ἰδῇ καὶ τὴ Ναχαμά, τὴν ἐξ ἀποστάσεως ἀρραβωνιαστικιά του !

Τὰ πράγματα αὐτὰ ἦταν, βέβαια, περίεργα, καὶ ὅμως ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας τἄβρισκε λογικά. Ὅμως ὁ γέρο-Ἐλεάζαρ καὶ ἡ γυναίκα του διαφωνοῦσαν καὶ φώναζαν σὲ τρεῖς γλῶσσες πὼς «ὁ σταυδὸς δὲν ἤταν ὁ σαράφης τῆς Σαλονίκης, μὰ ὁ γυιός τους, ὁ Ἀαρόν, ποὺ ἐδιάλεξε ἀτ' ὅλους τοὺς Ἰουδαίους τοῦ κόσμου τὸν πιὸ χειρότερο, τὸν πιὸ κακομοίρη γιὰ τὴ θυγατέρα του !...»

Στὸ τέλος ὁ Ἀαρὼν ἐθύμωσε.

— Αὐτὸς κακομοίρης ; εἶπε. Μωρὲ αὐτὸς θὰ κληρονομήσῃ ἕνα θεῖο του ποὺ ἔχει πέντε μαγαζιὰ στὴ Σαλονίκη ! Βιός !... Βιός !...

Τότε πιὰ καὶ οἱ γέροι μαλάκωσαν. Πέντε μαγαζιά ! Δὲν ἤταν μικρὸ πρᾶμα. Καὶ ἄρχισαν νὰ περιποιοῦνται τὸ Μανασσῆ καὶ μάλιστα ὁ γέρο-Ἐλεάζαρ νὰ τόνε συνοδεύῃ στὸ οὔτι. Ἦταν μιὰ διωδία ἀπελπιστική !...

Ὅσο γιὰ τὴ Ναχαμά, κλείστηκε σὲ σωπὴ πεισματάρικη. Καὶ ἢ ἔφευγε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ πήγαινε στὶς ξαδερφάδες της, στὸν ἀπάνω μαχαλᾶ, ἢ ἀνέβαινε καὶ κλεινότανε σ' ἕνα καμαράκι τῆς ταράτσας. Ἡ Ναχαμὰ τὸ εἶχε πάρει γιὰ προσβολὴ αὐτὸ ποὺ τῆς ἔκανε ὁ πατέρας της... Κ' ἐπειδὴ —μιὰ μέρα ποὺ τὴν ἀπάντησα στὸ χάλ—θέλησα νὰ τὴν πειράξω λιγάκι γιὰ τὸ «γαμπρὸ μὲ τὸ οὔτι», ἡ φιλότιμη κοπέλλα μὲ ἀγριοκοίταξε κ' ἔπειτα ἔφυγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Σὲ λίγο, πίσω ἀπὸ τὴ μισανοιγμένη πόρτα, ἄκουσα τοὺς λυγμούς της καὶ μετανόησα ποὺ τὴν ἐπείραξα· περισσότερο ὅμως γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ μπῶ νὰ τὴν παρηγορήσω.

* * *

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἀαρών, ὁ Ἐλεάζαρ καὶ ὁ Μανασσῆς πηγαίνανε στοὺς ὀφθαλμολόγους. Ὄχι γιὰ νὰ βροῦν τὸν καλλίτερο, ἀλλὰ τὸ φτηνότερο !...

Τέλος συμφωνήσανε μὲ κάποιο συνοικιακό, ποὺ εἶχε δικό του τρόπο, λέει, νὰ θεραπεύῃ καὶ τὸν καταρράχτη καὶ ὅλα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα, «ἄνευ ἐγχειρήσεως», μὲ κάποια συνταγὴ ποὺ τὴν ἔφτιανε ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἐφύλαγε κρυφή... Κάθε πρωὶ λοιπὸν ὁ Μανασσῆς ἔπαιρνε μπράτσο τὸ γέρο καὶ πηγαίνανε στὸ θαιματουργὸ γιατρό... Ἔπειτα, περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἀγορά, ψωνίζαν καὶ γυρίζανε σπίτι.

Κλείστηκε σὲ σιωπὴ πεισματάρικη...

Ὁ Μανασσῆς ἐξώδευε ἀπὸ τὸ κεμέρι του. Μέσα σ' ἕνα σακκοῦλι πέτσινο—ποὺ θύμιζε τὰ «βαλάντια» τοῦ παλιοῦ καιροῦ—εἶχε ὅλη του τὴν περιουσία—τὸ σαράφικο. Κι' ὅλο ἔβγαζε ἀπὸ τὴ σακκούλα καὶ ξόδευε...

Ὁ γιατρὸς τοῦ εἶχε βάλει ἕνα μαῦρον ἐπίδεσμο στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶχε παραγγείλει νὰ μὴ τὸν βγάζῃ, ν' ἀποφεύγῃ τὸ φῶς, ὥς ποὺ νὰ γίνῃ καλά. Κι' ὁ κακομοίρης ὁ Μανασσῆς λυπόταν ποὺ δὲ μποροῦσε τώρα νὰ ἰδῇ τὴ Ναχαμά του, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, ἔστω καὶ περαστικὴ—φρούστ !...

Ὅλο λοιπὸν τὸν καιρό του τὸν περνοῦσε σ' ἕνα σκοτεινὸ καμαράκι, ὅπου εἶχαν σωριάσει διάφορα παλιοπράματα. Ἐκεῖ ἡ γριὰ τοῦ πήγαινε καὶ τὴν τροφή του καὶ τοῦ ζητοῦσε λεφτὰ γιὰ τὰ ἔξοδά του. Ἦταν μουσαφίρης τους, βέβαια, θὰ τὸν κάνανε μὲ τὴν ὥρα του καὶ γαμπρό τους, μὰ... τὸ νιτερέσο εἶνε νιτερέσο. Κι' ὁ Μανασσῆς ἔβγαζε ἀπὸ τὴ σακκούλα καὶ πλήρωνε...

Ὡς τόσο, περνοῦσε ὁ καιρός... Ὁ Μανασσῆς, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ στενοχώρια του, ἔπαιζε στὸ οὔτι του παράξενους σκοπούς. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα τραγουδοῦσε ὁ ἔρημος, μὲ μιὰ φωνὴ μονότονη ποὺ ἤταν σὰν ψαλμωδία ἢ σὰν κλάμα. Καὶ καθὼς ἦταν Ἑβραῖος, ἄθελα μοῦ θύμιζε τοὺς θλιβεροὺς ἥρωες τῆς Γραφῆς, τὸν τυφλὸ Τωβία, τὸ μελαγχολικὸ Σαοὺλ, τὸ Δαυὶδ τὸν ἀπαρηγόρητο : «Ἵνα τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με, Κύριε ;...»

Ἦταν, ἀλήθεια, μιὰ λύπηση ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Καὶ θαρρῶ πὼς ἤμουν ὁ μόνος μέσα σὲ κεῖνο τὸ σπίτι ποὺ τόνε συμπονοῦσα γιὰ τὸ δυστύχημά του... Ἡ Ναχαμὰ δὲ θέλησε ποτὲ νὰ πάῃ κοντά του, νὰ τοῦ πῇ λέξη. Καὶ οἱ ἄλλοι δὲν τὸν θυμόνταν, παρὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀλαφρώσουν τὸ κεμέρι...

* * *

Ἤρθαν καὶ οἱ γυρτὲς τῆς Σκηνοπηγίας. Κάτου στὴν αὐλὴ οἱ Ἑβραῖοι στήσανε ἕνα κόκκινο τσαντῆρι, μεγάλο, πανηγυρικό. Στολίσανε γύρω-γύρω τὸ ἀνοιγμά του μὲ κλάδους φοινικιᾶς, μὲ βά-

γιὰ κοὶ σήμερα. Μέσα ἐκρεμάσανε μερικὰ κάδρα μὲ βιβλικὲς εἰκόνες. Καὶ μεταφέρανε σ' αὐτὸ τὴ ζωή τους.

Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ τσαντῆρι, γι' ἀνάμνηση τῆς Ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, θὰ περνοῦσαν ἀρκετὲς μέρες, μὲ φαγοπότι κι' ἐπισκέψεις τῶν ἄλλων Ἑβραίων, συγγενῶν καὶ φίλων.

Στὸ βάθος τοῦ τσαντηριοῦ ἔστρωσε τὸ γιατάκι της καὶ ἡ Ναχαμά, ξαπλώθηκε μὲ νωχέλεια σὰ γατούλα καὶ διάβαζε· ὄχι βέβαια τὴ Βίβλο Γενέσεως, ἀλλὰ Γαλλικὰ ρομάντζα, καὶ συγκεκριμένως τὸ «Ὑπὸ τὰς φιλύρας» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ... Καμμιὰ φορὰ ποὺ περνοῦσα, τῆς ἔκανα νόημα μὲ τὸ δάχτυλο: «—Ναχαμά, δεῦρο ἔξω!» Μὰ ἡ Ἑβραιοποῦλα ἔκανε πὼς δὲ μ' ἔβλεπε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς φοβότανε τὸν πατέρα της καὶ φυλαγότανε τώρα ὅσο μποροῦσε...

Τὸ Μανασσῆ τὸν ἄφησαν ἐπάνω, στὸ σκοτεινὸ καμαράκι... Ἀπὸ κεῖ ἀκουγότανε νὰ παίζῃ τὸ ὄργανο τῆς παρηγοριᾶς του... Καμμιὰ φορά, σπάνια ὅμως, ὁ γέρο-Ἐλεάζαρ τὸν ἐλυπότανε, τὸν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν κατέβαζε στὸν κῆπο. Μὲ τὰ μάτια δεμένα ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ψαχούλευε τὸν ἀέρα καὶ ἀναστέναζε... Ἔπειτα, καθότανε σ' ἕνα χαμηλὸ σκαμνάκι, ἀκουμποῦσε τὰ χέρια στὰ γόνατα, σὲ σπαραχτικὴ ἐγκατάλειψη κ' ἔμενε ἔτσι ὧρες, σιωπηλός.

* * *

Ἕνα μεσημέρι, ὁ Ἐλεάζαρ καὶ ὁ Μανασσῆς γύρισαν ἀπὸ τὸ συνοικιακὸ γιατρὸ ἀνάστατοι. Ὁ Μανασσῆς δὲ φοροῦσε πιὰ ἐπίδεσμο. Ὁ γιατρός, ἀφοῦ τοῦ ἀλάφρωσε τὸ κεμέρι, τοῦ εἶχε πεῖ καθαρὰ ὅτι ἔχασε γιὰ πάντα τὸ φῶς του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα σωτηρίας καὶ ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ οὔτε τὸ δικό του γιατρικό, τὸ θαυματουργό, μποροῦσε νὰ κόνῃ τίποτα!

Κ' ἐνῷ ὁ γέρος τἄλεγε αὐτὰ στὴ γυναίκα του, ὁ δυστυχισμένος ὁ τυφλὸς ἀναστέναζε καὶ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ σβισμένα του μάτια...

Ἡ Ναχαμὰ τὸν ἔβλεπε ἀμίλητη. Νόμισα πὼς θάτρεχε νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι ποὺ ψαχούλευε τὸν ἀέρα, νὰ τοῦ πῇ μιὰ λέξη παρηγοριᾶς... Λοιπόν, δὲν τὸ ἔκανε... Σήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορη κι' ἀποτραβήχτηκε στὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Καὶ ὁ τραγικὸς Ἰσραηλίτης ἐκάθησε στὸ σκαμνὶ ποὺ τὸν ἔβαλαν κ' ἔκλαιγε σπαραχτικά:

— Ἄχ! ἔχασα τὸ φῶς μου!... Ἔχασα τὸ φῶς μου!...

* * *

Σὲ κάμποση ὥρα ἤρθε στὸ σπίτι καὶ ὁ Ἀαρὼν καὶ τοῦ διηγήθηκαν τὰ συμβάντα. Ὁ πατέρας τῆς Ναχαμᾶς δείχτηκε πιὸ σκληρὸς ἀπὸ τὴν κόρη του.

— Κ' ἐγὼ εἶχα γράμμα σήμερα ἀπὸ τὴ Σαλονίκη, ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, εἶπε... Λοιπόν, ξέρετε τί μοῦ γράφει; Πῶς ὁ θεὸς τοῦ Μανασσῆ πέθανε κι' ἄφησε ὅλο του τὸ βιὸς στὶς συναγωγές... Ἐτοῦτος ἐδῶ δὲν κληρονομάει ὄβολο...

— Μπαααά! ἔκαναν οἱ γέροι.

Καὶ τὴν ἴδια βραδειὰ ἀποφασίστηκε νὰ τόνε διώξουν τὸν τυφλό.

— Ἄϊντε, Μανασσῆ! Αὔριο θὰ σὲ μπαρκάρουμε γιὰ τὴ Σαλονίκη... Θὰ φύγῃ ἕνας δικός μας μὲ τὸ παπόρι καὶ θὰ σὲ συντροφέψῃ... Μὴν κλαῖς... Ἔτσι ἤτανε γραφτό σου.

Τοῦ ἑτοίμασαν τὴ βαλίτσα του, τὰ πράματά του. Ὕστερα ἔκαναν λογαριασμὸ γιὰ τὸ νοίκι καὶ τὴ διατροφὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς πληρώσῃ, ἀφοῦ δὲ θὰ γινότανε πιὰ γαμπρός τους! Καὶ βρῆκαν πὼς τοὺς χρωστοῦσε χίλια τόσα φράγκα... Μὰ στὴ σακκούλα τοῦ τυφλοῦ δὲν εἶχαν μείνει περισσότερες ἀπὸ τρεῖς Τούρκικες μπανκανότες, κ' ἔτσι ὁ Μανασσῆς δὲν μποροῦσε ν' ἀποπληρώσῃ τὰ ἔξοδά του.

— Νὰ τοῦ κρατήσουμε τὸ οὖτι! ἐπρότεινε ἡ γριά.

— Βέβαια! Νὰ τὸ κρατήσουμε ἀμανάτι καὶ μὲ τὸ διάφορό του! ἐσυμπλήρωσε ὁ γέρος.

— Ἔτσι νὰ γίνῃ, εἶπε καὶ ὁ Ἀαρών. Δὲν πρέπει νὰ ζημιωθοῦμε.

Καὶ ὁ τυφλὸς τὸ παραδέχτηκε μὲ σιωπηλὴ ἐγκαρτέρηση.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀαρὼν ἐπῆρε τὸ Μανασσῆ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν κατέβασε στὸν Πειραιᾶ, στὸ βαπόρι.

* * *

— Καὶ ἡ Ναχαμά; Τί ἔγεινε ἡ Ναχαμά;

— Στὸ χρόνο ἀπάνω παντρεύτηκε μ' ἕναν ἔμπορο Σμυρνιό. Ἤτανε φερμένος γιὰ δουλειὲς στὴν Ἀθήνα, εἶδε τὴ Ναχαμὰ στὴ Συναγωγὴ καὶ τρελλάθηκε μαζύ της... Γι' αὐτὸν ἡ Ναχαμὰ δὲν εἶπε ὄχι. Τῆς ἄρεσε... Γρήγορα-γρήγορα γίνηκε ὁ γάμος τους καὶ φύγανε γιὰ τὴ Σμύρνη. Φεύγοντας μάλιστα πήρανε μ' αὐτοὺς τὸ οὖτι, τὸ «ἀμανάτι» τοῦ τυφλοῦ.

Λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια τὴν ξανάειδα Ναχαμά. Τὴν εἶδα στὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς στὴ Σμύρνη, ποὺ ὑπηρετοῦσα ἔφεδρος ἀξιωματικός, — σὲ μιὰ στιγμὴ γρήγορη, σὰν κινηματογραφική... Ἤμουνα μέσα στὸ γελοῖο ἐκεῖνο τράμ, ποὺ τὄσερναν δυὸ κοντὰ Οὐγγαρέζικα ἀλογάκια στὸ μάκρος τῆς ἀτελείωτης προκυμαίας... Καθὼς περνοῦσε τὸ τράμ ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ συνοικία, κάτω ἀπὸ τὸ Γκιὸς Τεπέ, ἄξαφνα εἶδα σὲ μιὰ βεράντα μιὰ χοντρὴ κυρία μὲ φουσκωμένα μαλλιά, ποὺ κρατοῦσε στὰ γόνατά της ἕνα παιδάκι, ἐνῷ δυὸ ἄλλα μεγαλείτερα ἔπαιζαν κοντά της. Κι' ὅμως τὴν ἐγνώρισα ἀμέσως.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων! Ἡ Ναχαμά! ἐφώναξα. Μὰ δὲν ἐπρόφτασα νὰ τῆς στείλω οὔτε ἕνα χαιρετισμό. Τὸ τράμ προσπέρασε γρήγορα φέρνοντάς με πρὸς τὴν Κοκάργιαλη, στὸ βάθος τοῦ δρόμου, ποὺ τὸν κορνιζάριζαν ὄμορφες βίλλες, ἕνας μιναρὲς καὶ πολλὰ κυπαρίσσια.

1929.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Πολυτελές, καλλιτεχνικόν, θαῦμα ἐμφανίσεως, μοναδικὸ δῶρο γιὰ τὶς γιορτές. Φθηνὸς καὶ πρακτικὸς μπονταμᾶς γιὰ τὰ παιδιά σας. Μὲ συνεργασία Γρ. Ξενοπούλου, Κ. Παλαμᾶ, Δ. Πορφύρα, Χ. Χριστοβασίλη, Π. Νιρβάνα, Ν. Λαπαθιώτη, Σταμ. Σταμ., Χάρη Σταματίου, Ἀνδρ. Καρκαβίτσα, Ἀργ. Ἐφταλιώτη, Γερ. Βώκου, Ν. Σπανδωνῆ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Χ.

Μιὰ φυσιογνωμία περίεργη, ἀδιασάφιστος, λόγῳ εὐμορφιᾶς. Μ' ὅλα ταῦτα μοιάζει πολὺ μὲ τὴν θελκτικοτέρα «Βεντέττ» τοῦ Κινηματογράφου, τὴν Γκρέτα Γκάρπο. Ἔτσι λεπτὴ καὶ τραβηκτὴ ἡ φυσιογνωμία της καὶ ἡ σιλουέττα της ἐκφραστική. Ἀρμονικὴ, μὲ κάτι μακρυὰ πόδια καὶ κοντόμεση, ὅπως ἀπαιτεῖ τώρα ἡ μόδα. Βέβαια τῆς λείπει ἡ γοητεία τῆς ἰδανικῆς ἠρωΐδος τοῦ «Φίλμ» καὶ ἰδίως τἄφθαστα μάτια της, ποὺ ἔχουν βλέμμα σπάνιον καὶ φανερώνουν ἐσωτερικὴ ζωή, ἀλλ' ἡ ἐκλεκτὴ δεσποινὶς εἶνε πολὺ νέα ἀκόμη. Ἴσως ἀργότερα ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς Σωσία της.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δεξίωσις προχθὲς εἰς τὴν Ρουμανικὴν Πρεσβείαν. Ἡ τόσον συμπαθὴς κυρία Ρασκάνο, φέρουσα μαύρην σὶκ τουαλέττα, ἐδέχετο μὲ ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν τοὺς κεκλημένους της, βοηθουμένη ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν χαριτωμένην κόρην της κυρίαν Μπαλάνου.

— Διεκρίναμεν: Τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν δ. Φραντζῆ, τὴν κ. Ἐλεναν Βενιζέλου, τὸν ὑπουργὸν καὶ τὴν κ. Σπυρίδου, τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Ι. Τσιριμῶκον, τὸν ὑπουργὸν καὶ τὴν κ. Καραπαναγιώτη, τὴν κ. Βουρλούμη, τὴν κ. Π. Ἀργυροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καφαντάρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Τσαλδάρη, τὸν κ. Ν. Τριανταφυλλάκον.

— Ἀπὸ τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα διεκρίναμεν: Τὴν πρέσβειραν τῆς Ἀγγλίας κυρίαν Ράμσεϋ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν κ. Κλεμὰν Σιμόν, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἀμερικῆς κ. Σκίνεφ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Βουλγαρίας καὶ τὴν κ. Ντάντσεφ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν κ. Ἀρλότται, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Αἰγύπτου Σιδαροὺς Μπέην, τὸν ἐπιτετραμένον τῆς Ἐλβετίας καὶ τὴν κ. Μπρανᾶ, τὸν ἐπιτετραμένον τῆς Ἱσπανίας καὶ τὴν κ. Κάτας, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Οὐγγαρίας ντὲ Μαλδοβάνη, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἀλβανίας, τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν Ἀποστολήν.

— Διακρίνομεν ἐπίσης τὴν κ. Λοπρέστη, κ. καὶ κ. Ἀπ. Ἀλεξανδρῆ, κ. καὶ κ. Ἡλ. Ἡλιάσκου, κ. καὶ κ. Χρυσοβελώνη, τὴν κ. Α. Χατζηκυριάκου, τὴν κ. καὶ δ. Σακορράφου, τὴν κ. Γ. Παταχατζῆ, τὴν κ. Ἐντοῦ, τὴν κ. Ἐσμὲ Μεταξᾶ, κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ, κ. καὶ κ. Σακελλαροπούλου, κ. καὶ κ. Βλ. Μπένση, τὴν κ. καὶ δας Ν. Μακκᾶ, τὴν κ. Μπέμπη, κ. καὶ κ. Οἰκονόμου, τὴν κ. Λοβέρδου, τὸν κ. Ι. Ἠλιάσκον, τὸν κ. Ἀλ.. Γρίβαν, τὴν κ. Δενδραμῆ, τὴν κ. Ἰζαΐλώφ, κ. καὶ κ. Ἀραβαντινοῦ, τὸν κ. Γ. Μερκούρην, τὸν κ. Κλ. Γεωργιάδην, τὸν ναύαρχον καὶ τὴν κ. καὶ δ. Βότση, τὸν κ. Λ. Μακκᾶν, κ. καὶ κ. Τριόνφι, κ. καὶ κ. Σερένα.

— Σὶκ ἐμφανίσεις ἡ δ. Ντάντσεφ, μὲ σύνολον μπέζ, ἡ δ. Κουταβᾶ, μὲ σύνολον μαῦρο, ἡ δ. Ἰρ. Μακκᾶ, μὲ μπλέ, καὶ ἡ δ. Βουρλούμη μὲ σύνολον τὲτ ντὲ νέγκρ.

— Δεξίωσις-μπρίτζ τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Ἀφεντούλη. Σπίτι καλαίσθητα διασκευασμένο. Στὸ πελώριον «χὼλ» φιγουράρουν ἔμψυχα κροκὶ τῆς «Βόγκ», ὅπως ἡ κ. Κωνσταντινίδη τὸ γένος Λιάμτεη, μὲ τουαλέττα μαύρη καὶ ἄσπρη, ἡ κ. Μητσοτάκη καὶ ἡ οἰκοδέσποινα μὲ κομψοτάτη τουαλέττα.

Η MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Λεμὰν καὶ φέρει τὸν τίτλον «Οἱ Πρῶτοι Ὅρκοι».

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Δημ. Μαρτίκας καὶ ἡ δὶς Ἐλένη Παρασκευοπούλου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ἡ κ. Χωραφᾶ, τοῦ καθηγητοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.